

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐπὶ ἑννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει.
κι' ἔταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅτ' ὡν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν Ἀλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.

γὰ τὰ εἶνα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅτ' ἔχει.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — εἰναι συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν εἶναι μαῦρο εἶδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Μαρτίου πέντε,
ἴσα ἔμπρὸς μὲ τὸν πονέντε.

Ἐξῆντα τέσσερα καὶ τετρακόσα,
Βουλῆς λοκάντα καὶ γλέντια τόσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

(Ὁ Φασουλῆς περίλυπος κυττάζει ἓνα μνημα
κι' ὁ Περικλέτος μὲ βαρὺ τὸν πλησιάζει βῆμα.)

Π.—Ποῖόν κλαῖς αὐτοῦ, βρέ Φασουλῆ;...
Φ.— Μιᾶν Ἀμαζόνα πρώτης
κι' ἂν θέλῃς κλάψι τὴν καὶ σὺ σὰν πούρος πατριώτης.
Π.—Εἶναι καιρὸς ποῦ πῆθανε;
Φ.— Ἀφ' ὅτου, Περικλέτο,
ἐξοβαρωθήκαμε συνάρσει τῶν Σωτήρων
κι' Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως ἐγίναμε μπουκέτο
κι' ὑπόδειγμ' ἀξιοπρεπῶν καθ' ὅλα χαρακτηρισμῶν,
ἀφ' ὅτου μὲ περιφανῶν θανειοφάγων μύρα
ἐπαρμολογήθησαν καθβαλινῶν ἐδάφη,
τότε κι' αὐτὴ τὰ κόρδωσε ἡ κατακακομοῖρα
καὶ μὲς σ' αὐτὰ τὰ χῶματα σιωπηρῶς ἔταψι.
Ἐγὼ δὲ φόρον, Περικλῆ, ὅτ' ἐν μνήμῃ τῆς τελευ-
καὶ κάθε Ψυχασάββατο ὅτ' ἐν μνήμῃ τῆς ἀπάνω
χωρὶς εἰς τὸ μνημόσυνον κανένα νὰ καλῶ
καμπόσα ψωροκόλλυθα μονάχος μου τῆς κάνω.
κι' ὅλα καὶ σὺ ὅτ' ἐν τάρῳ τῆς λυπητερὰ νὰ κλάψῃς
κι' ἓνα κερί πεντάριχο πρὸς χάριν τῆς ν' ἀνάψῃς.
Π.—Καὶ πῶς τὴν ἴλεαν, Φασουλῆ, τὴν ἀμειρη κυρά;
Φ.—Μεγάλ' Ἰδέα, Περικλῆ, τὴν ἴλεαν μιὰ φορὰ,
μὰ τώρα δίχως ὄνομα ὅτ' ἐν ἱστορίᾳ μένει
κι' ἰδῶ κοιμᾷτ' ἱλεινή κι' ἀπ' ὅλους ξεχασμένη.
Π.—Θαρρῶ πῶς τὴν ἐγνώρισα...
Φ.— Βεβαίως τὴν ἐγνώρισαι

καὶ τὰ πανόρη καλλὴ τῆς πολλαῖς φοραῖς ἱστορήσεις.

Π.— Ἀλήθεια λῆς, τὴν ἔγνων...

Φ.— Μὴν ἀμφοδῆς, βῶδι,
καὶ κάθισε ὅτ' ἐν τάρῳ τῆς ἀπάνω σταυροπόδι,
καὶ τὰ σγουρά σου τὰ μαλλιά μὲς ἀπ' τὴν ρίζα βγάλε
καὶ μοιρολόγια θλιβερά ξεμαλλιασμένους ψάλε.

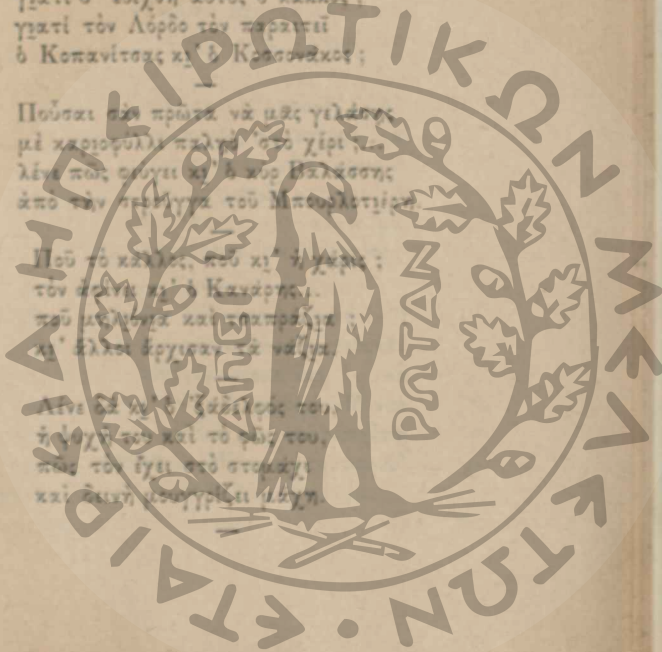
(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς σὰν δὴ μοιρολογίστραις
τῆς κατσαρῆς τῶν κεφαλῶν χαλοῦνε τῆς χωρίστραις.)

Μεγάλ' Ἰδέα καὶ ποθητή,
γιατὶ σ' εἰδῆθη πτότος ὁ λάκκος;
γιατὶ τὸν Λόρδο τὸν παρὰ
ὁ Κοπανίτσας κι' ὁ Κρασνακός;

Ποῦσαι σὺ πρῶτα νὰ μὲς γιλέων
μὲ καρποφύλλο παρὰ τὸ χίρι;
λέει ποῦ σὺναι κι' ὁ Κρασνακός;
ἀπὸ τὸν παρὰ τὸν Μπουκαλιτῆρα;

Ποῦ τὸ καλὸς, ποῦ κι' ὁ Κρασνακός;
τὸν ἀπὸν κι' ὁ Κρασνακός;
τὸν μὲς τὸν κατὰ τὸν παρὰ
κι' ἄλλοι ὅροι καὶ τὰ νάξια.

Λέει δὲ καὶ ὁ Κρασνακός ποῦ;
τὸν ἀπὸν καὶ τὸν παρὰ;
πῶς τοῦ εἶναι τὸν παρὰ;
καὶ ἄλλοι ὅροι καὶ τὰ νάξια.

Λένε κι' άλλα χωρατά
κι' ότι κρίσις μάς μυρίζει,
κι' ως μάς κλαίει δυνατά
όποιος λίγο μάς γνωρίζει.

Και την Καθαρή Δευτέρα
πήγαν 'στη Βουλή ξανά,
κι' έφουσκώσαν εκεί πέρα
μέ τὰ σαρακοστιανά.

Όλα 'θάμπωσαν τὰ φῶτα
μέ τῶν Βουλευτῶν τὰ χνώτα,
και μεγάλη βαρβατίλα
και πολὺς παροξυσμός,
κι' έβρωμοῦσε σκορδαρίλα
κι' ὁ Προϋπολογισμός.

Κι' ὅλο τῆς Βουλῆς τὰ σκέρι
έλεγε τοῦ Μουρλοτιέρη:
«βρέ καλέ μου, βρέ καλέ μου,
τρίκλωνε Βασιλικέ μου,
ὅλοι 'στὴ δουλειά φοβᾶμε
κι' ἄφησέ μας κἄν νὰ φάμε
μέσ 'στὰ πράσινα γρασιδιά
ταραμάδες και κρεμμύδια.»

Ἄλλ' οἱ λόγοι πᾶν χαμένοι
κι' ὁ Τρικουπῆς ἐπιμένει
τὰ συμφέροντα νὰ κρίνουν,
πού περνούν κακὰ και μαῦρα,
και τὰ Κούλουμα νὰ γίνουν
μέσα 'στῆς Βουλῆς τῇ χάβρα.

Βρέ, τοὺς 'φώναξε, διαβόλοι,
κι' ἂν Κουλούμων εἶναι σχόλη
κι' ἀναπαύσεως ἡμέρα,
μὰ σκεφθῆτε τὴν Ἑλλάδα,
καὶ προστάξτετ' ἔδῳ πέρα
νὰ σᾶς φέρουν φασουλάδα.

Κι' ὁ Σιμόπουλος ἀνέβη
και με νύστα ρητορεύει,
κι' ὅλο νούμερα μεγάλα
έβγαιναν ἐκ τοῦ προχείρου
ἀπ' τὴν ἀργυρὴ καυκάλα
τοῦ κυρίου Ἀναργύρου.

Ἄλλ' ἐνύσταζαν κι' αὐτὰ
κι' ἄρχισε χασμουρητὰ
ὁ σωρὸς τῆς ἀπαρτίας
ὁ τοσοῦτον δυστυχῆς,
κι' ἦσαν νούμερα νηστείας,
νυσταγμοῦ και προσευχῆς.

Και σὺν ἔφθασε 'στὸ τέλος
Πάρθιον ἀφίνει βέλος,
και με μιά σκορδοπλεξίδα
τὸν Μυλλόρδο στεφανώνει,
πούχει τώρα γιὰ πυξίδα
Ἄρμστρογγ και Κανέ κανόνι.

Στεφανώνει με καρτό
και τὴν σκούφια τοῦ Ρικάκη,
πού κοάζει μέσ 'στὸν κρότο
τῆς Βουλῆς σὺν μπακαλάκι,
κι' ὅλος ζῆλος και σπουδή
πάντα γίνεται θυσία,
κι' εἶναι φρόνιμο παιδί
και δὲν πέρνει ἀπουσία.

Μὰ κι' ἡ στρουγγαὶς τῶν τριῶν
τραγομένων φατριῶν
στεφανώθηκαν μ' ἑλῆα,
μέ δαυκι και με μαρούλι,
κι' ἀρχινίσαν τὰ παλά,
τὸν κρυφτὸ και τὸν κρυφτούλη.

Τῶπια και δὲν τάφινω
μὰ τὸν ἄγιο Κωνσταντῖνο.
Ἔλα 'βρές μας... τζᾶ σᾶς 'βρῆκα...
τζᾶ τοῦ λέν κι' οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι:
κι' ἂν μάς 'βρῆκες μὰ γιὰ πῖνα
ἀπαρτία δὲν θὰ γίνη.

Όλοι τῶν στεφανωμένοι
τὸ νεκρὸ κυττοῦν ψοφῆμι...
μακαρίτισσα καὶ μένη,
αἰωνία σου ἡ μνήμη.

Φ.—Λοιπὸν ποῦ λές, βρέ φίλε μου, σὲ τούτη τῇ νεκρῇ
χρωστοῦμε σήμερα κι' ἐμεῖς τῇ φτώχεια τὴν πικρή.
Μὰς τῶπε κι' ὁ Σιμόπουλος προχθὲς ἀπὸ τὸ βῆμα
πὼς εἰς αὐτὴν ὀφείλομεν τὰ τόσα μας παθήματα
και τώρα πλέον μένομεν με τὸ γλυκὺ μας κλίμα
τῆς ἐθνικῆς πολιτικῆς μουφλουζεμμένα θύματα.
Γι' αὐτὴν μονάχα δανεικοὺς ἀρπάξαμε παράδες,
αὐτὴ τὸ θέμα κι' ἡ τροφὴ ἐκάστης ὀμιλίας μας,
ἀλλ' ἔτρωγαν τὰ δανεικὰ θρεμμένοι κοιλαράδες
κι' ἐχάοντο 'στὴν ἐκτασιν τῆς ἐθνικῆς κοιλίας μας,
κι' ἔτσι γι' αὐτὴν δὲν ἔμενε μὴτ' ἓνα κοκκαλάκι
κι' ἐμεῖς τὰ πράσσα 'κόβαμε και τὸ νερὸ 'στ' αὐλάκι,
ὡς ὅτου ἐθνικώτατα ἐψόφησε τῆς πείνας
μέ πέντε μούντζαις ἐθνικαῖς 'στους ἐθνικοὺς κηφῖνας.
Κι' ἦτον ἀγνή, βρέ Περικλῆ, καθὼς τὴν Ὀφηλία
και σὺν τοῦ Ἀῆρ τοῦ παλαβοῦ τὴν κόρη Κορὴλῖα...
μέ τῶν Τυρταίων τῶν παλῶν τοὺς βροντοφώνους στίχους
δὲν ἔπαυε τριγύρω μας νὰ γλυκοκελαῖδῃ,
και με τῆς μελωδίας τῆς τοὺς ἐμπνευσμένους ἤχους
ἄνδρα τὸν νέον ἔκανε, τὸν γέροντα παιδί.
Ὅταν θυμοῦμαι, Περικλῆ, πὼς ἦταν μιὰ φορὰ
τοῦ παραμυθία Χαλιμάς πιστεύαμε και φέμματα
κι' ἄλογα χιλιμίντριζαν κοντὰ μας με φτερά
και δοξαμέν' ἀπάνω τῶν λαμποκοποῦσαν στέμματα,
ὅταν θυμοῦμαι μιὰ φορὰ πὼς τῶνομά τῆς 'λέγαμε
κι' ὅλοι σὺν βυζαντινὰ με τὴν καρδιά μας 'κλαίγαμε
και με τὸν νοῦ πετούσαμε σὲ χῶματ' ἁγιασμένα
ἀπὸ τὸ γέλοιο μοῦρχειται νὰ λιγωθῶ με σένα.
Π.—Μὴ μοῦ τὰ λές, βρέ Φασουλῆ, και μοῦρχειται ναῦτα.
Φ.—Αὐτὴ τῶν τόσων μας κακῶν πασιφανῆς αἰτία.
Φτοῦ, φτοῦ σου, μακαρίτισσα κι' ἐλεεινὴ κυρά,
ὁποῦ μάς ἀπετυφλώσε με τῆς κολοφωταῖς
κι' ἐφάγαμε πρὸς χάριν σου τοῦ κόσμου τὸν παρᾶ

και με τὸν Δόρδο δίνωμε 'στους δανειστάς μυτταῖς.
Π.—Ἐσὺ μάς ἐξεμαύλισες ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια
εἰ πῶς και μ' ὀνειράτα και μ' ἄλλα κολοκυθία,
κι' ἐρίγιζε και τοὺς Ρωμηούς, τῶν δανειστῶν τὰ σκιάχτρα,
ἐγερτήριος παιάν, φωνὴ πολεμοκράχτρα,
κι' ἰδοὺς μες 'στῆς σπηλιῆς και μέσα 'στὰ παλάγι
και μὴτ' ἑλῆα δὲν ἄρῃς 'στὸ γένος γιὰ προσφάγι.
Φ.—Φτοῦ, παλημακαρίτισσα και ξεμαυλιστρά πρώτη...
σὴν σιγὰ μάς ἐψῆσε τὸ μαῦρο μας σηκότι
και με τὰ σαλιανίσματα τῶν Μαραθωνομάχων
καὶ ὁ γῶρος ἐμῆς τῶν ἐθνικῶν στομαχῶν.
Ναί, ναί... σὺ μόνον ἀδείχες τὴν ἐθνικὴν γαστέρα
κι' ὁλερμός οὐλάλος ἀπὸ τοὺς σκυλοπνίκτας
ἔκτροπᾶ νυχθημέρον ταῦτά μας πέρα πέρα
σὺν σαρλίσματα σκυλοῦ 'στὴν ἐρημιά τῆς νύκτας.
Π.—Φτοῦ, παλημακαρίτισσα, γυναῖκα τοῦ σωροῦ,
πού τῶν Ρωμηῶν σ' ἰδοῦσε ἡ σαγλοκουταμάρα,
κι' ἡ δόλια τῶν φαρμακτεῖς ἐκείνου τοῦ καιροῦ
σὺν τῶν Βυρραβῶν τὴν γρηᾶ και δούλα Γανουμάρα
τῆς μαύρας ἀλυσίδας τῆς ἰδᾶγκωνε με λύσσα
κι' ἐκὼταξέ τριγύρω τῆς κι' ἦταν σκοτάδι πίσσα,
ἀλλ' ὅμως σὺ τὴν 'ρώτιζες σὺν ἡλῖος ὀλοένα
και μὴσ' ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς τὰ καταματωμένα
πετούσαν κελιάματα χρυσῆς παρηγορίας
κι' ἀγγέλους ὀνειρεύετο χρυσῆς ἐλευθερίας.
Φ.—Ἐύπνια και πάλι νὰ σὲ 'δῶ, διαβόλου ξελομαστρά,
και 'στὸ πανόρη σου κορμί γιὰ φορεσιὰ σου βαλε
τὸν κάμπο με τὰ λούλουδα, τὸν οὐρανὸ με τὰ σέτα,
και τὴν ἀσπίδα πρότεινε και τὸ κοντάρι πάλι,
και σὺν κατσίκα τοὺς σαγλους παιδῶν ἀναμασσά
και πέρα πέρα λάχανα ξανάκεσε και πράσσα.
Π.—Ἐύπνια και πάλι νὰ σὲ 'δῶ και νὰ με σριῇ τρέλλα,
τρώχτωσε πάλι τὸ σπαθὶ και τὰ βουνὰ ὀρασκίλα,
ἐμπρὸς μας ξαναφύτρωσε σὺν ἀνιῆς μπομποῦκι,
τὰ ξένα μάτια στράβωσε με στάκτη ἀπὸ πόθο.

κι' ἂν δὲν σ' ἄρχωσῶ τὸ πετσί με τοῦτο τὸ ματσούκι
νὰ μὴ με λένε Περικλῆ και πατριώτη πόθο.
Φ.—Φτοῦ! νὰ χαθῆς ἀληθινὰ, βρωμοῦσα ξελομαστρά,
πού τοὺς Ρωμηούς 'ξετρίλλανες με τῶν ἁέρων κάστρα
και τώρα κλαῖν τὸ χαλὶ τῶν σὲ φειρασμέναις καπαῖς...
τρὶς εὐγε σου, Σιμόπουλε... πολὺ καλὰ τῆς τάπας.
Π.—Ἐύπνια νὰ ὄγῃ πὼς ἔγινε και τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις
ἀσφυκτικὴ ἀπὸ τὸν ἀνὰ τῆς Νικαῖας θαλάσσης.
τοῦ καὶ πλάσμα με πᾶν γιὰ μιὰ σταγὴν πειθαίνει
κι' οὐδὲ βλαστάνουν ἑρῶτες, οὐδὲ ζῶν ἐλπιόταται.
Φ.—Βρωμοῦσε πᾶν, βρέ Περικλῆ... πολὺ φιλὰ τὸ 'πνέει...
Π.—Ἐὰ ξεθαῖνε... μ' ἔδεσαν τῶν γένους οἱ δυνάστες.
Φ.—Ἄνε (ὁρᾷ) ἀνὰ κόκα κι' ἔγινε σὺν δυνάμει.
Π.—Κερασεῖς με, φτοῦ! ἦ, και νὰ σὲ κοροϊδεύω.
Φ.—Μὴ τὴν ρομαῖαν 'ἀρῇαι συντάξαι σαλπικῆ...
Π.—Ὅλα, καὶ μὴν Φασουλῆ, μουρῆ... και σὺν τῶν
ὀπῶν καὶ πᾶν καμῆς και σάγλων ἀνακρίλας
καὶ κακῶν στερεώμα... ὁλοὺς τῆς ὀφθαλμοῦ
ἐκ βυρκαμμένα τίματα κι' ἔκ τῶν ὀπῶν Πη
ὅλα καὶ σπρώγναι βρωμοῖς κι' ἀκαθάρτοις ἀγῆρας.
Φ.—Ἐἰδὲς ἀλήθεια; 'στὴ Βουλῇ ὅσα συνήρθη μάχη
κι' ὀμπρὶν... καὶ πᾶν ὅσοι 'στὴ Βουλῇ...
και σὺν καὶ κατερότατα ἔγιναν ἀπὸ τῶν κακῶν
μεγαλῶν (ὁρᾷ) ὀμῶνται κατὰ βυρραβῶν νίκας,
κι' ὁ Καραῖος ἐκείν τοῦ λόγου ἐκ τὸ νῆμα
καὶ 'στὸν τῶν πανόφλων και σὺν τῶν στήμα
πρῶτα τοῦ ἑοῦ μαχητῆς ἔπνε και τῶν γῶρας
Φ.—Ἐύπνια και πάλι νὰ σὲ 'δῶ, διαβόλου ξελομαστρά,
και 'στὸ πανόρη σου κορμί γιὰ φορεσιὰ σου βαλε
τὸν κάμπο με τὰ λούλουδα, τὸν οὐρανὸ με τὰ σέτα,
και τὴν ἀσπίδα πρότεινε και τὸ κοντάρι πάλι,
και σὺν κατσίκα τοὺς σαγλους παιδῶν ἀναμασσά
και πέρα πέρα λάχανα ξανάκεσε και πράσσα.
Π.—Ἐύπνια και πάλι νὰ σὲ 'δῶ και νὰ με σριῇ τρέλλα,
τρώχτωσε πάλι τὸ σπαθὶ και τὰ βουνὰ ὀρασκίλα,
ἐμπρὸς μας ξαναφύτρωσε σὺν ἀνιῆς μπομποῦκι,
τὰ ξένα μάτια στράβωσε με στάκτη ἀπὸ πόθο.

ὅτι τὸ χέρι μου πονεῖ σὰν νὰ κτυπᾷ σὲ πέτρα.

Φ.—Μ'αὐτὰ τὰ μοιρολόγια σου ὁ κόσμος θὰ ξεράσῃ.

Π.—Νὰ νά... περνᾷ ὁ Βασιλεὺς...

Φ.—

Π.—'Ανάγκη κάτι νὰ τοῦ 'πῆς πρὸς τὸ συμφέρον...

Φ.—

τί νὰ τοῦ 'πῶ καὶ νὰ μοῦ 'πῇ ;... ὅ,τι κι' ἂν ξέρω τῶπα.

Π.—Διαβαίνει κι' ὁ Διάδοχος...

Φ.—

Τὴν σιωπὴν θὰ λύσω...
εἰς τοῦτον εἶν' ἐπάναγκες ὀλίγα νὰ λαλήσω.

(Μετὰ μεγάλης συστολῆς
τὸν προσφωνεῖ ὁ Φασουλῆς).

Χαίρων μανθάνω πῶς καὶ Σεῖς, βλαστὸς τοῦ Θρόνου πρῶτος,
μὲ τῶν δευτέρων μας βλαστῶν τὴν λατρευτὴν δυάδα
ἐπήγατε τὴν Τυρηνὴν σὲ σπήτια Πιερότος
κι' ἀστεῖα 'λέγατε πολλὰ γέματα μ' ἐξυπνάδα
καὶ μὲ πιπέρη Δανικὸν καὶ μ' Ἀττικὸν ἀλάτι
ἄφ' ὅσον πάντα πλημμυρεῖ 'στὸ πατρικὸν Παλάτι.

Αὐτὴν τὴν διασκεδάσιν καθένας τὴν ἐγκρίνει
καὶ τοῦτο τὸ διάβημα πολὺ μᾶς ἐνθαρρύνει,
καθόσον ἔρχεσθε μ' αὐτὸ εἰς σχέσιν στενοτέραν
καὶ μὲ τὴν τάξιν τὴν μικρὰν καὶ μὲ τὴν ἀνωτέραν,
κι' ὅλοι παρηγορούμεθα μὲ τὴν χρηστὴν ἐλπίδα
πῶς εἰμπορεῖτε κάλλιον ὑπὸ τὴν προσωπίδα
ν' ἀντιληφθῇτε τῶν πολλῶν καὶ τῶν ὀλίγων τάσεις
καὶ ν' ἀκριβοζυγίσετε αὐτὰς τὰς περιστάσεις.
Δὲν λέγω, Ὑψηλότατε, νὰ μὴ διασκεδάζετε
καὶ νὰ σᾶς 'βρίσκῃ σοβαρὸν τοῦ πά ν τ ῆ κ ἄ τ ρ ὁ κρότος,
μὰ πρέπει, σᾶς παρακαλῶ, κι' ὀλίγον νὰ σπουδάζετε
ὅτε μὲν ὡς Διάδοχος, ὅτε δ' ὡς Πιερότος.
'Εγὼ δὲν σᾶς ὠμίλησα ποτέ μου γιὰ κακὸ σας
κι' ἂν δὲν μ' ἀκούτε κάποτε λογαριασμὸς 'δικὸς σας.
'Εγὼ κι' ἂν εἶμαι Φασουλῆς κι' ἂν ζῶ σὰν μπουνταλᾶς,
μὰ σὰν ἀστὸς φιλήσυχος καὶ σὰν ἀριστοκράτης
κατὰ καιροὺς σᾶς ἔδωσα ποικίλας συμβουλὰς
καθὼς πρὸς τὸν Δημόνικον ὁ πάλαι Ἰσοκράτης,
πλὴν νὰ μὲ συγχωρήσετε δι' αὐθαδεῖας τόσας
καὶ μένω δοῦλος ταπεινὸς τῆς Ὑψηλότητός σας.
'Ελπίζομεν πᾶν ἄγος μας πῶς Σεῖς θὰ τὸ καθάρετε
καὶ δόξαν θ' ἀναστήσετε φυλῆς ξεφυλισμένης,
καὶ μία φοῦκα κόλλυβα παρακαλῶ νὰ πάρετε
ἀπὸ τὸ ψυχασάββατον αὐτῆς τῆς πεθαμμένης,
ὅπου σᾶς ἐνανούρισε μὲς 'στὴ χρυσῇ σας κούνια
σὰν δευτέρη μητέρα σας, ἀλλὰ δὲν ἀξιώθη
μὲ Πιερότου πετακτοῦ νὰ σᾶς ἰδῇ κουδούνια
καὶ πρὶν τῆς ὥρας ἐσθυσαν οἱ παλαβοὶ τῆς πόθοι.
Γι' αὐτὴν καὶ Σεῖς ἐκλάψατε κι' ἐμεῖς ἐδυστυχῆσαμε,
καὶ τώρα ποῦ τῆς κάσσαις μας ἀφόβως ξεκλειδώσαμε
κρίμα, φωνάζομε σκυφτοί, 'στὰ δάκρυα ποῦ χύσαμε,
κρίμα κι' εἰς ὅσα πλουστικά γιὰ τὰ μαντύλια δώσαμε.

Φ.—Καλὰ δὲν τᾶπα;...

Π.—

Φ.—

Μπράβο σου...
Παράταται δὲν λυπᾶμαι,
μὰ τώρα σήκω 'γρήγορα εἰς τὴν Βουλὴν νὰ πάμε,
νὰ μάθωμε τί γίνεται κι' ἡ καψαπαρτία
καὶ τὸ κρυφὸ περίσσευμα τοῦ Περισευματίου.

Ὁ Καππαδόκης Φασουλῆς μὲς 'στὴ λοκάντα τῆς Βουλῆς

Βουλῆς λοκάντα λέανε, ἀμὰ τί πράγμα εἶναι
ντὲν ἤξερχ ὡς σήμερα.... Μυλλόρντο τρῶε πίνε.
Γιὰ τὸ Προϋπολογισμὸ σὲ κάτε πατριώτη
ἱστρώθηκε μὲς 'στὸ Βουλὴ μεγάλο φαγοπότι...
γλέπω ποτήρια 'στὴ σειρὰ, τζομλέκια παστρεμμένα,
κι' οὐλ' ἀλλὰ Φράγκα φαίνονται φιλολογιὰ κομμένα.
Βιβλιοθήκαις γύρω μου κυττάζω κι' ἰντουλάπια,
ἱστὲ βιβλία μπόλικα κι' ἱτόσα λεξικά,
λογαριασμοί, κατὰστιχα, τιφτέρια κι' ἰκιουτάπια,
ποῦ γράφουνε τὸ βερεσὲ κι' οὐλα τὰ ντανεικά.
Βαί φωναῖς... ἱφέρε μου ὀλίγα γιουδαρλάκια,
τρεῖς ἀπαρτίαι κυημᾶ κι' ἱτρία κεφαλάκια,
μία κουκιά μ' ἱρίγανη κι' ἱκωλυσιεργία
ὀγρήγορα γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ γιὰ τὸ Παναγία,
κι' ἱγένετ' ἕνα πατιρντὶ σ' ἐκεῖνο τὸ μελίσσι
μ' αὐτὸ τὸ κωλυσιεργεῖ, κωλύσει, ξεκωλύσει,
κι' ἐκεῖ ποῦ τρῶει τὸ φαῖ τὸ κάτε πατριώτη
ἱστὲ 'στὴ μέσ' ἱπαραιτεῖ τὸ τόσο φαγοπότι
κι' ἱτρέχει μὲ τὰ τέσσερα νὰ κἀνῃ ἀπαρτία,
σακὶν νὰ τρῶν μπατιχαβὰ τὸ λένε ἀμαρτία.
Βαί!.. μερίδες ἔρχονται λογιῶνε τῶν λογιῶνε...
ἄνταμ γιὰτὶ Σαρακοστὴ κι' ἐντῶ ἱκρέας τρῶνε;
Μονάχα τὸ κύρ Φώσκοιο, τὸ Τηνιακὸ τσαγκάρη,
ἱληαῖς ἱτρώει μ' ἱφωμί κι' ἱκόκκινο χαβιάρι...
φοβᾶται σὰν Χριστιανὸ κι' ὀρτόντοξο μὲ γνῶσι
μπᾶς καὶ τὸ Μεγαλόχαρη τῆς Τήνου τὸ μαλλῶση.
Οὐλ' ἀνακατευτήκανε γιὰ τὸ φτωχὸ πατρίδα,
'Α στυ λοκάντα τῆς Βουλῆς, 'Α στυ τὸ 'φημερίδα,
μὰ Κακλαμάνο μὲ ποντιὰ κατόλου ντὲν ἐφάνη
κι' ἱμόνο τὸ κύρ Τόντωρο τὸ ξενοντόχο μπαίνει
κι' ἱμέ τὰ δύο χέρια του συχνὰ σταυρό του κάνει...
Τζάνουμ, λοκάντα κι' ἱβουλὴ 'μπορεῖ ποτέ νὰ γένῃ;
Μὲ τὸ Προϋπολογισμὸ ντὲν κάνετε νισάφι...
λαιμός μου ἱξσχίστηκε μερίδες νὰ μετρῶ...
Ντραγούμη τρῶει παστουρμα, Σιμόπουλο πιλάφι,
κι' ἱμόνο ξύλο ἔφαγε Παυλόπουλο γιατρό.
'Εμέτος' ἐξοχώτατο... καυγὰ τὰ κοπαρντίση...
ἄντε νὰ ντιρῶμε τὸ Βουλὴ ὡς ποῦ τὰ καταντήση...
τὸ Κουμουντούρο 'τύμωσε κι' ἱπιάστηκε μ' ἐκεῖνο
κι' ἱτσάκισε ἱράχη του τῆς μόντας ὀμπρελλίνο...
ἐπτά κομμάτια 'γένηκε κι' ἱκάτι παραπάνω...
ἱστὲ τὸ Λογιώτατο τυμῶνε Καραπάνο...
Πλακὰ ἱστόκο 'τραβήξῃ... καυγὰ κατένα 'μπλέχτηκε
ἀπὸ τὸ φόβο τὸ πολὺ Καραπαυλο ἱβρέχτηκε...
'ἱστὲ ἱστόκο μυτερὸ μὲς 'στὸ Βουλὴ τραβήζοντας,
ἄντε καὶ χατακέφαλα ὀμπρέλλα μία σφίζοντας,
κι' οὐλο τὸ στρῶγγα τῆς Βουλῆς τὸ παρασὸλι κλαίωντας,
τὸ λευτεριά 'γέλασε, κι' ἱτέλος πᾶσι λέωντας.

Ρετσίνας ὁ καὶ Δήμαρχος, ποῦ πόσην ἔχει φήμην
καὶ θαλερὸν ἀνέδειξε τὸν Δῆμον του λειμῶν,
φόρον τελῶν φιλόμουσον 'στοῦ τέκνου του τὴν μνήμην
ἐσύστησε 'στον Πειριακὸν δραματικὸν ἀγῶνα,
καὶ γέρας χιλιοδραχμὸν ὀρίζει δι' αὐτὸν
πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τῶν νέων ποιητῶν.

Τὴν αὐριον ἐσπέραν πολὺ κακὸ θὰ γένῃ...
τῆς προσφιλοῦς Ἑστίας τὸ πρῶτο φύλλο βγαίνει
μ' ἕνα χαρτὶ καινούριο καὶ τριάνταφυλλί
καὶ τόσαις ὀμορφάδες, ποῦ θάναε γιὰ φιλή.